

Crònica 4: La Ruta del Ter.

Els Gaterus Btterus a la Ruta del Ter

D'Ulldeter (Setcases) a 2.200 m,

a la Gola del Ter (Torruella de Montgrí - L'Estartit) a 0 m.

Crònica 4: Ruta del Ter.

D'Ulldeter (Setcases) a 2.200 m, a la Gola del Ter (Torruella de Montgrí - L'Estartit) a 0 m.

Per setmana Santa del 2015, dels dies 2 a 6 d'abril. Els Gaterus Btterus ens en vam anar a fer la "Ruta del Ter". Un recorregut apassionant entre el naixement del riu en ple Pirineu, fins a la seva desembocadura al mar. De tocar la neu a alta muntanya, fins a la platja i el mar. Recorrent molts paisatges, ecosistemes i entorns diferents del nostre país, amb molt poc temps.

No es va poder aconseguir la presència de tot l'equip com en les anteriors i exitoses fites (Carrilet i Cap de Creus), una llàstima, però els vàrem portar en esperit a tots ells amb nosaltres, i especialment a en Romà.

En fi! Que érem pocs però bons: La Sònia, valenta com ella sola, i guanyadora del premi de "Bttera amb més progressió de l'any", el Lluís "cap de colla", i jo mateix, el Francesc.

I una altra cosa que va ser diferent va ser el temps. Va ser plàcid i perfecte, comparat amb ventoleres i freds rigorosos d'anteriors sortides.

Dia 1: Dijous Sant

1. Aproximació. Un tren amb dos caps i un conductor que es vol "escaquejar".

Per a arribar a la sortida de la ruta a Setcases, al Pirineu ripollès, vam agafar el tren de bon matí fins a Sants, després fins a Ripoll, i posteriorment un bus de Ripoll a Setcases.

Sortint de casa

Ens havíem de trobar al tren, doncs l'anàvem agafant segons el nostre punt de sortida: la Sònia a Tarragona, el Lluís a Altafulla i jo a Cunit. Venien en el primer vagó i quan vaig pujar jo al primer vagó.... res no hi eren... Ens truquem... que si, que estem al primer vagó, que si que acabem de passar tal estació. I jo: no potser! Joestic al primer vagó. Vosaltres no!. En quin tren aneu?. Al final després de donar-li forces voltes, va resultar que la "parelleta" tant xerrar, ni es

van adonar que es van enganxar a un altre comboi en alguna parada, i ja no anaven al primer vagó.

A Ripoll s'havia d'agafar el bus, i això sempre és una gran incertesa per les bicis. Si les deixaran pujar, si les faran desmuntar, les faran embalar... ens havien assegurat que no hi havia cap problema. Però així que li diem al conductor que anem amb tres bicis, ens

Estació de ffc de Ripoll

diu que no, que res de bicis. Ja hi som!! Ens vàrem haver de posar una mica bordes, insistir que ens havien dit que si a la companyia... i llavors va trucar a algun "jefe" que finalment li va dir que endavant. Buf!!! Va ser la primera suada de la ruta.

2. Dinant a Setcases. D'on és aquest vi?

Després de tot el matí viatjant a l'hora de dinar érem a Setcases. Vàrem fer una petita volta i vam anar a dinar a "El Molí". Un restaurant molt mono on, com no teníem massa gana, vam demanar dos menús per a compartir entre tres. Ja comencem a donar la nota!

Però bé! Això rai! Aviat va sortir el tema "Vi". Volem un vi català!. I ens porten el que tenen. Un Carinyena. Bé, un Carinyena que no queda clar si és de Carinyena (Aragó), és varietat carinyena (cep negre), és català,

Arribada a Setcases

Setcases

doncs està en català i hi ha una adreça catalana.... El debat va anar in crescendo, tant que la mestressa va portar més botelles per a comprovar la procedència i demés. Al final semblava que el mateix vi tenia diverses etiquetes, una en català amb adreça catalana, una en català sense adreces ni orígens, una en castellà.... Un

tema digne d'estudi. Temes comercials!?!

Tot i la tivantor inicial que va semblar que hi havia, doncs semblava que posàvem en qüestió el que ens deia la mestressa sobre el vi, al final hi va haver molt bon rotllo amb tots plegats. I el vi era bo...

3. I si anem a fer un passeig?

Ens havien dit que Ulldeter, el naixement del riu, estaria intransitable per la neu, i per això no estava previst, ni pensaments, anar-hi. Però els darrers dies havia fet bon temps, teníem quasi tota la tarda per endavant, i el cap de colla súper mega motivat, així que vàrem tirar carretera amunt una estona a

veure que tal. Per pair una mica el dinar.

La pendent era important i ens vàrem parar uns kilòmetres enllà, on semblava que començava el sender per arribar-hi a peu. Hi havia dos opcions continuar per carretera fins al pàrking de les pistes de Vallter (a 8 km de fortes pendents pel que sabríem després), o anar pel senderó cap amunt fins que donés la llum del dia.

Com anar per una carretera de forta pendent cap a un pàrking de pistes d'esquí no era molt engrescador, ens vàrem partir. El Lluís súper motivat agafà la bici i amunt per la carretera. I la Sònia i jo vàrem anar pel senderó, pel costat del riu, el qual tenia paisatges molt bonics, i més encara quan aviat ens vàrem trobar la neu.

Pujant pel senderó

Al cap d'una hora el Lluís ja era al pàrking enviant fotos i nosaltres per allà a prop. Com es feia de nit vam haver de baixar, i atenció!, baixar en bici per una carretera amb molta pendent amb un fred de nassos, doncs hi havia neu pels costats.... buf! va ser duríssim. Els dits de les mans, i altres coses, varen quedar súper garratibats.

Pistes de Vallter 2000

4.Jo també tinc una BTT.....

S'havia fet molt tard i per tant vàrem passar al menjador directament per a sopar. Comentar només del sopar que el Lluís va enamorar a la cambrera, una xicota que podia ser extreta directament d'una peli de Tim Burton. Ulls grans, rodons, amb una gran aureola fosca. Ella en general també era bastant rodona. Una mirada perduda, i silencis incabables entre preguntes i respostes, amb aquella mirada buida i penetrant a la vegada.... sense parpelleig algun... Tot plegat molt, molt inquietant.

“...Jo també vaig en bici..... tenia una BH de petita..... i fa poc hem vaig comprar una BTT...” Alguns dels comentaris inquietants, incabables per les pauses en silenci i mirades perdudes que hi intercalava. Bé! Perdudes en els ulls del Lluís. Ni ell sabia massa ben bé que dir... imagineu-vos!

L'habitació de Can Tiranda era curiosa. Hi havia un llit de matrimoni en una sala amb terrasseta i tot, i un annex de l'habitació on hi havia encabits dos llits individuals, per cert un més ample que l'altre. Vàrem cedir el llit de matrimoni a la Sònia...

Dia 2: Divendres Sant

5. Iniciem la ruta. Avall que fa baixada!.

Iniciem la ruta des de Setcases després d'haver fet una volteta pel poble. En un inici la ruta és per la carretera, per tant carretera i baixada... la cosa

anava ràpida... sense pedalejar a tota velocitat carretera avall.... Aquesta Ruta del Ter si que mola!

La Roca

Passem Vilallonga de Ter i aviat arribem a un indret, en el qual, quan vàrem pujar amb l'autobús ja ens hi vam fixar. Un poblet molt petit dalt d'una muntanya en un penya-segat. La raresa i bellesa de l'indret no dóna lloc a dubtes, i fem la primera parada i/o desviament de la ruta.

Vistes des de la Roca: La Roca i el Pirineu al fons. I per l'altre banda Llanars al fons.

Es tracta de La Roca o Roca de Palencà, nucli del municipi de Vilallonga de Ter. Un indret fantàstic, i molt recomanable. Bicycletes amunt, aviat vam ser dalt de la roca de La Roca. Unes vistes increïbles de tota la vall, del Pirineu nevat, del Ter... Un gran plaer pels ulls. Sens dubte un gran encert aquesta parada. En vàrem gaudir una bona estona.

Seguint la ruta per la carretera passàrem Llanars i arribàrem a Camprodon. Famós per les boníssimes galetes Birba. I crec que també per un pont, jeje.

6. Camprodon. Robem la premsa i multi amor.

Vam entrar al poble pel majestuós passeig Maristany que personalment el trobo preciós, amb

Passeig Maristany. Camprodon.

aquells monumentals arbres alineats, aquella amplària, i aquella mica d'herba que li dona al terra un color verdós.

Calia fer una parada en aquest indret. Així que vam anar al centre a fer un beure, a la plaça del Dr. Robert. De seguida el Lluís va entrar a un bar a fer

les seves cosetes i en va sortir amb els diaris, com no?. Ens asseguérem a una taula, i vingué el cambrer a preguntar què volíem. Mentre fèiem això aparegué una segona cambrera amb la mateixa intenció ¿..?. Veient com estava la cosa, la segona cambrera va ser relativament prudent i va dir: "Que sapiguen que heu anat al servei del meu bar i heu agafat la premsa, però que la taula on esteu no és del nostre bar.... No passa res. Només us demano que em torneu la premsa quan acabeu". Buf! que fort! Vam quedar parats! Ens havíem assegut a la taula del bar del veí. Tampoc es veia on acabava un i començava l'altre... glups!

les seves cosetes i en va sortir amb els diaris, com no?. Ens asseguérem a una taula, i

Vàrem fer uns entrepans al bar d'en Pitús, una penya amb molta "rasta", i vàrem divagar

mooolt, i mooolt de temps, sobre el "multiamor" les seves teories, les seves bondats i inconveniències....

Camprodon estava ple com un ou, almenys els quatre carrers del centre i que donen al pont. Després d'unes fotos repreneu la ruta fins a Sant Pau de Segúries. Allí ja vàrem deixar la carretera

per a seguir per pistes i camins. La cosa es va complicar. Clar fins llavors havia sigut carretera i baixada... no podia ser tot igual.

Les pistes eren molt xules però s'avançava molt més a poc a poc. Finalment arribarem a Sant Joan de les Abadesses, poble ja conegut pels Gaterus Btterus per haver-hi passat dues vegades en la ruta del carrilet.

Sant Joan de les Abadesses

7. El Carrilet. Una parada bucòlica, i un guia que la "lia"?

L'estació de la via verda estava "a tope", amb un clima molt especial. El sol molt intens, la gespa molt verda, la gent asseguda per tot arreu... Hi havia un ambient festiu, distès, tan bon rotllo que ens vam quedar a fer un beure. Tot de famílies que havien arribat en bici, pares amb nens petits la majoria...

Vam agafar la via verda a tota velocitat, era de baixada, i en un no res vàrem ser a Ripoll. Allí segons la ruta calia agafar el tren fins a Borgonyà doncs la ruta no estava ben condicionada en aquell tram. Però això no és acceptable per l'autèntic Gateru Btteru, vaja pel Lluís, cal fer la ruta de "PÉ" a "PÀ", del naixement al mar, i en bici. Peti qui peti!

La Sònia portava impresa la descripció de la ruta, i l'anava traient i n'anava fent referència. No em pregunteu perquè però aquesta descripció va a passar-se a dir "Lo Tema". I "lo tema" deia molt clarament que no estava condicionat i calia anar en tren. Per a ella no hi havia res més a dir.

Semblava en principi que s'havia d'anar per la carretera, per la C-17, cosa que era perillós i crec que està prohibit, doncs és una autovia i molt transitada. Per tant jo me n'anava en tren... però just a l'estació va, i ens trobem amb un "mascle" que treballava en una d'aquestes empreses d'esports d'aventura, organitzant rutes etc. Li vàrem preguntar i ell ho va veure tot molt clar i fàcil. Segons ell no hi havia

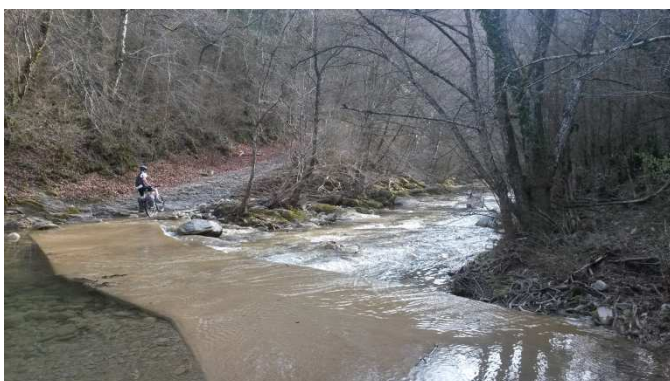
problema, estava tot senyalitzat, i no tenia pèrdua.... això no va convèncer al Lluís el qual ja estava convençut d'antuvi, i pràcticament ni se l'escoltava, ni el deixava parlar, ell volia tirar i ja mateix. Jo vaig intentar retenir les indicacions que ens donava, i vist que estava indicat i hi havia pista, i segons ell era relativament fàcil, doncs també em vaig engrescar...

ERROR!!!! Va dir una cosa que després me n'adonaria que era crucial per a desxifrar tota l'explicació. Va dir que ell havia fet la ruta sencera (215 km!) en un dia. Si, si, en un dia. Vaja que era un màquina. I per tant el que per nosaltres és un camí difícil i llarg, per a ell és una baixada d'un moment de res....

8. Enllaç Ripoll a Borgonyà: “Déu meu perquè ens has abandonat”.

Així doncs vàrem “abandonar” a la Sònia a l’estació, i vàrem tirar seguint les indicacions inicials del “màquina”, i després, les senyals de la Ruta que estaven per tot arreu. “Sempre direcció Llaés i després ja és baixada”, deia el màquina... un passeig de res...

Era cert, el camí estava molt ben indicat i s’anava per unes pistes agradables i molt boniques....

Per tant era totalment incomprensible que es digués a la pàgina web de la Ruta, i a “lo tema”, que no hi havia camí i que s’havia d’agafar el tren.

Però al cap d’uns quilòmetres la cosa es va anar complicant, la pista continuava sent pista, els paisatges continuaven sent preciosos, però les pendents començaven a ser espectaculars. La pista s’anava endinsant cap a l’interior deixant el Ter bastant lluny, pujant muntanyes i baixant a valls, amb cada cop menys indicacions. A trams hi havia moltes indicacions i en altres totalment inexistent, si bé cal ser just i dir que amb les indicacions i la “lògica” trobaves el camí.

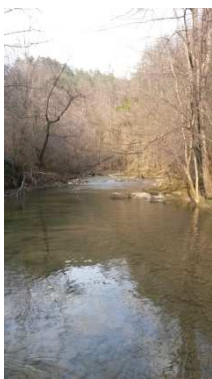
Riera de Vallfogona a Massacs (Ripoll)

Però és clar, com no ens imaginàvem aquella “canya” espectacular, un sempre dubte de si pot ser tant amunt i avall, i no serà que ens hem perdut. I evidentment, arrossegant, la bici amunt, perquè allò no hi ha qui ho pugui... Bé! Segurament “el màquina” de Ripoll si... i sense despendinar-se.

Tota una aventura, seguint les pistes, seguint algunes indicacions de rètols de senderisme, i una mica de lògica i esperit Gateru Btteru... perquè evidentment no hi havia ni una ànima, ni una casa, ni res per enlloc. Bosc i més bosc, fagedes, rouredes, alzinars.... Això si, preciós.

Però està clar que si al final trobes el camí, després de trobar-te més o menys perdut, la recompensa “interior” és brutal. És l’ànima del Gateru Btteru: Esport i Aventura!!.

Començava a ser fosc quan ens vàrem trobar dos “caçadors d’imatges”. Dos homes grans que anaven amb binocles a veure cabirols, senglars o qualsevol altre bèstia que trobessin per la muntanya.... com nosaltres...

Estàvem en teoria ja a prop de Montesquiu. Per sort ens ho van corroborar i una pista orgàmica, de llarga i forta baixada, ens portà fins al Castell de Montesquiu, i fins la civilització. Ara tornàvem a veure el Ter, la seva vall i les llums de la civilització que l’envoltava. Era pràcticament de nit, però almenys ara teníem la certesa que estàvem al camí correcte i que no quedava massa.... bé! un bon tros encara!!

9. Borgonyà, ja som al final i arribem en estat “zen”.

La veritat és que no tenia massa clar quan faltava per arribar a Borgonyà que era on et deia que baixessis del tren, en les indicacions de la ruta.

Vàrem passar a prop del poble de Montesquiu i seguint les senyals per fi a Sant Quirze de Besora. Primer poble des de la sortida de Ripoll...

Ja de negre nit vam anar seguint les indicacions. Les que anàvem localitzant amb els frontals. El camí ara era un senderó que anava al costat del riu, amb roques per les que havies d’escalar/arrosegat la bici... quina penitència que estàvem fent... ningú ho sap... clar!, era Divendres Sant!!!

Després de seguir aquest camí estranyíssim tocant al riu, no ciclable claríssimament, en negre nit que no veiem gran cosa, finalment arribàrem a Borgonyà. Semblava que ara sí. Ja estàvem a tocar de Torelló (final d’etapa), ja hi érem... però vet aquí que a partir d’aquí les marques havien desaparegut ni una marca per enlloc. A aquelles hores però ja no estàvem per més romanços, així que agafàrem la carretera i cap a Torelló. “A prendre pel dallonses, qui els va parir aquests “paius” de la ruta del p. Ter”. Bé, aquest era l’estat mental amb el que arribàvem... aproximadament!.

10. Finalment Torelló, final d’etapa. El “cap de colla” toca fons, però una xineta....

Torelló resultà ser una mega metròpolis en quan a superfície, enorme, amb tot de gent estrangera. Havíem de preguntar per l’hostal, però ningú ens entenia, era fortíssim, al·lucinant.

Finalment ho vàrem trobar, estava a l’altra punta del poble i al final d’una avinguda en pujada llarguíssima, com no?

I siii! Allí estava el desitjat i somiat Hostal Sant Roc. Eren les 10 de la nit. Havíem tardat 4 hores des de Ripoll, on havíem de fer el famós enllaç amb el tren. Estàvem fets caldo no, lo següent...

La cara del “Cap de colla” era tot un poema, no coordinava la parla, el cervell el tenia atrofiat i li deia coses inconnexes al “tiu” de l’hostal. Llàstima de no tenir fotos. Li deia: “Nooo si us plau

volem sopar” amb cara desencanaixada i de peneta, “nooo deixem les bicis aquí mateix”.... pobre noi!.

No podíem sopar a l’Hostal. Resulta que l’amo tenia la dona fora, concretament a la república dominicana a veure la família, i no donava abast a fer sopars a aquelles hores. Però necessitàvem sopar, beure, de tot... estàvem en les últimes.

Llavors li vàrem demanar algun lloc, i ens enviava al centre del poble al final de l’avinguda de pujada que havíem fet i que era tan lluny que millor anar en bici. Nooooo! No pot ser! Per sort se li va ocórrer un lloc més proper, un bar restaurant “cutre” de poble regentat ara per uns xinesos. Vàrem menjar prou bé. Amb aquella fam que portàvem. El xinet no entenia ni papa, però la xineta si, i era molt simpàtica...

L’habitació del Sant Roc era molt gran amb tres llits individuals col·locats un al costat de l’altre, amb espai de sobres entre ells, i enfront, a la paret oposada, una mega pantalla de tele espectacular. Vam estar molt bé en aquella habitació. I no cal dir que vàrem dormir com a reiets amb el cansament que portàvem.

Dia 3: Dissabte Sant

11. Una ànima caritativa a Torelló.

Ens vàrem aixecar tard, el dia anterior estàvem molt cansats i vàrem anar a dormir molt tard.

Amb l’habitació ens entrava un petit esmorzar d’un cafè amb llet i una pasta industrial. Tot fent “le petit déjeuner”, vàrem conèixer una mica més al “mestressu”. Era un home prim, perico, directe, cremat de la vida, empenyat de tants lladres al mon, polítics, banquers etc, etc i amb un homenatge pòstum a la peseta que presidia el restaurant de l’hostal.

Vam reprendre la ruta visitant el centre de Torelló, per no emportar-nos una imatge tan negativa com la que vam rebre el dia anterior. Vam aprofitar fins i tot per a comprar fruita.

La represa de la ruta va ser una mica caòtica per dins a Torelló, doncs les senyals semblava que

Torelló. Pont sobre el riu Ges

ens feien fer voltes i anàvem i tornàvem.... amb això que se’ns acosta una furgoneta i un home que se’ns ofereix per a indicar-nos el camí. Era també una persona dedicada al tema dels esports d’aventura, que tenia la tenda per allà i ens havia vist de lluny donant voltes amunt i avall.... i va agafar el cotxe per venir-nos a indicar. Sempre hi ha ànimes caritatives entre els btterus.

L'home ens indicà el camí i fins i tot alternatives que ell creia que eren més interessants que les proposades per la Ruta. I així enfilàrem el camí per les pistes d'Osona. El paisatge havia canviat de cop i volta. Ara estàvem al mig de camps de cereal, amb explotacions ramaderes per tot arreu, i un paisatge planer i ampli.

12. Tot travessant Osona descobrim els culs de les bikeres.

Entre les senyals del camí i les indicacions del Sr. de Torelló, que deien que havíem d'anar a La Gleva, finalment ens en vàrem sortir... i si, vàrem arribar al Santuari de la Gleva. La Gleva és un municipi que forma part de les Masies de Voltregà que està molt a prop, i és conegut principalment pel seu santuari a tocar del Ter.

Sant Miquel de la Guàrdia. Les Masies de Roda.

La ruta continuava per carretera i de seguida vàrem ser a Manlleu. Allí el camí passava pel costat del riu, per un espai de Manlleu destinat al lleure, un passeig molt bonic i agradable, on el Ter es veu des d'una barana continua i llarga, un Ter ara ample i calmat.

Poc després a Roda de Ter un impressionant pont sobre el riu ens ofería unes vistes espectaculars. Aquest punt era l'inici de la "pujada", segons el perfil de la ruta. Vàrem decidir fer una part important de la pujada abans de dinar, i aturar-nos a dinar a Tavèrnoles ja a prop de la zona dels pantans.

El Ter a Roda de Ter

Anàrem a dinar a un restaurant, i allí la golafreria del bteru es va destapar i va sortir. Vam veure: paella!, i ens hi vàrem tirar de cap. Una paella que va ser sosa i passada. Decepcionant!. Però la fam del bteru pot amb tot i ens la vàrem "jalà".

Al costat nostre va dinar una altre trio de bterus, amb un motivat al capdavant. Mira! Com nosaltres!. Eren una mica més “màquines” que nosaltres, però vaja, va ser interessant. Sobretot les anècdotes que explicava d’un grup de bterus “bikeres” les quals deia que no entenia com unes ties molt enormes, de cames i culs, l’avançaven en les pujades. Era molt graciós el motivat veí. I dono fe que eren uns màquines. Per la tarda ens van avançar que ni els vam veure passar, jajaja. Com deuen ser les bikeres !?!

Dinant a Tavèrnoles

13. Espectaculars pantans de Sau i Susqueda.

Reprenguérem el camí ara per carretera cap a la zona dels pantans. En aquest trajecte s’escaparen algunes gotes de pluja, però per sort no va anar a més. Aviat arribàrem al pantà de Sau, a la zona del famós parador de Sau on es va redactar l’estatut del 79.

Parador de Sau.

Pantà de Sau.

A partir d’aquí una pista preciosa va vorejant el pantà i va oferint infinitat de paisatges extraordinaris amb l’aigua a primer terme i els espectaculars cingles de Tavertet al darrera.

A més va coincidir que era aquella hora de la tarda que ja baixa el sol i que no queda molt per pondre’s, amb aquella claror especial, més groguenca, més asserenada...

Presa del pantà de Sau

Passàrem per la presa de Sau i vam descendir cap al pantà de Susqueda que és a tocar del de Sau. Allí també una pista magnífica anava vorejant el pantà amb vistes igualment fabuloses dels meandres del pantà. La pista anava vorejant, relativament plana, però el pantà resultà molt llarg, no s'acabava mai. Ja començava a faltar la llum i vàrem haver d'engegar els frontals. La veritat és que es va fer llarg fins que finalment vam arribar a la presa de Susqueda, ja de negre nit.

Pantà de Susqueda

Guaita! Un paiu ballant sardanes!

14. Ciclant pel no res. Foscor absoluta.

A partir de la presa hi havia carretera, la carretera d'accés a la presa. Era de nit, molt fosc, no es veia res, la carretera anava enclotada en la vall escarpada del riu i per tant vorejada de muntanyes verticals i altes. No tenia ni ratlles blanques, i per descomptat no hi havia ningú per enlloc, ni persones, ni cases, ni llums,... només fosc.

Anàrem descendint amb prudència per la carretera un a cada costat del vial i la Sònia al mig. Era difícil veure-hi bé enmig de tanta fosc. I així temps i temps i temps....

De sobte sembla que es veuen unes llums. Un cotxe puja per la carretera?. Amb tanta fosc es veia des de molt lluny qualsevol indicatiu de llum. De cop aparegueren quatre o cinc furgonetes tipus autocaravanes que pujaven direcció la presa. Curiós! D'estar estona i estona sense veure ningú i de sobte quasi una caravana. Vàrem deduir que anaven a una rave. Al cap d'una estona una altra vegada 3 o 4 furgonetes més...

I continuàrem baixant en la fosc absoluta, allò era sorprenentment inacabable. Posteriorment vaig poder corroborar que aquell tram de carretera des de la presa fins a la carretera general eren 10 km. Per això es va fer tant llarg...

I per fi! Semblava increïble però arribem al final, sortim de la negra i escarpada vall, a la petita presa del Pasteral. Allí ja es trobava la carretera general i la ruta del Carrilet. Territori més que conegut. Només calia remuntar uns 3 quilòmetres per arribar a Amer. Final d'etapa. Amb l'estat amb que anàvem vàrem passar de la via verda i prenguérem directament la carretera...

15. Amer, final d'etapa. Quina truita!!!

Amer es veia un poble antic i amb les cases molt velles i poc arreglades, es respirava una mica un aire de vell, de poc cuidat, d'abandonat...

També vam arribar a les 10 de la nit, una mica desencaixats, segur que no tant com l'arribada a Torelló, però el fet de la pallissa del dia anterior va fer que iniciéssim el camí massa tard i arribéssim un altre cop, com no!, de nit, i molt tard.

Tan tard que la Sònia no va voler ni sopar.... evidentment nosaltres no vàrem perdonar.

La fonda Giralt és un establiment de tota la vida i un dia més. Diverses generacions han portat el local farcit d'història que es reflectia en quadres a les parets del restaurant. La gent de la fonda val a dir que un 10 en tot, en servei, en qualitat, en amabilitat, en tot!.

Vàrem sopar com a reis. Tot boníssim. Destaca la ja famosa truita amb patata i ceba de la fonda Giralt d'Amer. Ha passat ja a la posteritat. Caprice des dieux. Espectacular!

Dia 4: Diumenge de resurrecció

16. Anem cap a Girona. Visita de la colònia.

El despertar a Amer va ser tant bo com el vespre anterior. Un esmorzar espectacular amb assortits varis de tot, i amb màxima qualitat i quantitat: embotits, sucs, pastes, croissantets..... Genial! Super recomanable la fonda Giralt d'Amer.

A pocs metres de distància de la fonda, pràcticament per dins del poble, passa la via verda del Carrilet. Enfilàrem cap allà i direcció cap a Girona. Poc després de la sortida vàrem passar pel Pasteral on el dia anterior havíem passat després de patir pedalant durant hores en la foscor més absoluta... com canvien les coses amb la llum del dia!

Amer. Monument als musics de la vila

La via verda del Carrilet és un camí plàcid molt ben condicionat i va fent baixada, per tant ciclar per ella és molt còmode i anàvem a bona velocitat. Els pobles van anar passant, i anàvem recordant les parades o anècdotes dels anteriors dos passos per aquesta via.

Camp a la zona d'Anglès.

Pla dels Socs, Salt

La Celler de Ter, Anglès, Bescanó... aviat fórem a l'entrada de Girona, a la zona de Salt i les hortes de Santa Eugènia, i finalment a Girona on ens retrobàrem, com no, amb la colònia Gurrera de la ciutat. Vàrem fer un beuret al parc de la Devesa amb tota la família de lo Quico-Salvador* (Veure Crònica nº2 del Cap de Creus. A Sant Pere Pescador) .

Vam passar pel bonic passallís de Sobrànigues (ep! Que consti que aquest nom preciós i ressonant no me l'he inventat) i ja érem a Flaça, final de l'etapa del darrer dia de la ruta, i territori ja explorat pels Gaterus Btterus.

Passallís de Sobrànigues. Sant Jordi Desvalls.

La Ruta indicava que hi havia un tram alternatiu en aquesta zona, i el volíem agafar per baixar

Molí. Molt a prop de Sant Llorenç de les Arenes.

per un costat i pujar per l'altre. "Lo tema" ho descrivia clarament. Però de la variant de Foixà ningú dels que havíem parlat la coneixia, doncs la ruta més "oficial" passa per l'altre variant. Després de fer un petit tram no ho vam veure clar i tornarem al camí conegut, per la presa de Colomers, Jafre i finalment Verges final d'etapa. A més es feia tard.

Eren les sis de la tarda les forces no anaven molt sobrades, jo amb la dificultat del canvi estava forçant i se'm carregava un abductor. Hi havia la possibilitat d'anar fins a la Gola del Ter llavors mateix, tot i que si anàvem a baix ritme se'ns podia fer de nit. La Sònia com disposava del dilluns va optar per quedar-se ja a Verges i fer-ho el dia següent. Jo com tenia la bici feta pols i estava forçant massa, també hem vaig quedar, i el Moti va encarar "a tota hòstia" camí cap a la Gola del Ter...

18. Verges: L'habitació fantasma i les mega tapetes.

Arribem a l'hostal Alberana de Verges, demanem l'habitació i... ens diuen que no tenim reservat. Com? No fotem! Comencen a buscar llibres... a fer trucades... que havíeu demanat? Quan ho havíeu fet? Per internet? Per telèfon?... Anaven amunt i avall, parlant amb un i amb l'altre. Ai, ai, ai! En fi! sigui el que sigui no estava reservat.

Verges. Plaça major. Torre muralla i campanar al darrera.

Per sort, finalment, tenien habitacions buides i ens varen poder donar el que teníem reservat

inicialment, una habitació per a tres. I sort que era diumenge, i la mega aglomeració que es produeix en aquest poble un cop a l'any, per la conegudíssima dansa de la mort, havia sigut el dijous, perquè sinó segur que ens quedem al carrer.

Mentre ens dutxàvem el Moti ja era a la Gola del Ter enviant fotos. Ho havia aconseguit! El Ter del naixement a la desembocadura, d'Ulldeter a la Gola del Ter!!! Siiiiiiiiiii! (amb entonació cristianoronaldesa).

"Moti" a la Gola del Ter.

Illes Medes al fons.

I encara va arribar a temps a Verges per a veure el Barça que jugava a les 9.

Vàrem fer unes tapes tot veient el partit. Bé, pensàvem que eren tapes, eren mega-racions, i com passa en aquests casos, vam demanar massa i ens vam afartar...

Vigila! Tens una mosca a la cervesa!

Dia 5: Dilluns de Pasqua (dia de la mona)

19. Els padrinetes van a donar la mona i la Sònia se'n va a la Gola

El Lluís i jo volíem anar a dinar a casa amb la família, com a bons padrinetes havíem de donar la mona. Per tant vam haver de matinar doncs calia anar a Flaçà, a una hora i picu en bici, per a agafar el tren aviat i arribar a una hora decent.

La Sònia no tenia aquests compromisos i va decidir anar tranquil·lament a la Gola del Ter i després tornar. Ella sempre tan valenta!!

Per tant ens vam aixecar aviat i després d'un esmorzar ràpid ens acomiadarem i començarem a ciclar en direccions oposades.

Malgrat tenir la bici feta pols, recordo que va ser un gran plaer ciclar de bon matí, amb la fresqueta de la matinada, els rajos de sol matiners que comencen a escalfar, i la tranquil·litat que es respirava.

Quan érem a l'estació ja ens van començar a arribar les fotos tipus "moti" de la Sònia a la Gola del Ter. Ja hi era! També ho havia aconseguit!!!

La Sas a la Gola del Ter

Més tard també enviaria fotos del Manel-Salvador, un altre guia que s'havia "agenciat" pel camí, per a no perdre's, tot tornant cap a Flaçà a agafar el tren. Digues-li tonta!.

20. Final de l'aventura

Així s'acabà una nova gran aventura dels Gata Btterus per la Ruta del Ter. Unes vacances genials de setmana santa tot gaudint de l'esport, l'aventura, la natura i l'amistat.

Ep! No encara! Que el cap de colla sempre ha de fer més! Ell com mana la tradició va tornar en bici a casa, fins un llogaret anomenat la Nou de Gaià. S'ha de ser "Moti"!!! , jeje.

Visca els Gaterus Btterus !!!!

